

JULIA BURGERS-DROST

Lentebruid

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Schil maar een paar extra aardappels, Berbel. Giel komt eten!’

Met die woorden betreedt Jalien Tamboer de oergezellige boerenkeuken. Het vertrek waar beiden dagelijks heel wat uren doorbrengen. Het is er niet alleen gezellig, maar het is ook het best verwarmde vertrek van de boerderij waar de zussen zijn geboren en getogen.

‘O?’ Het is meer een vraag dan een constatering.

Jalien, die geboren is met twee niet even lange benen en een nogal pijnlijke afwijking in een van haar heupen, laat zich vermoeid op een rotanstoel zakken.

‘En hij wil praten. Ik ben bang, Berbel!’

Berbel schudt haar hoofd en loopt naar de kelder om de aardappels voor oom Giel te halen. Praten... Oom Giel die ze, wanneer ze onder elkaar zijn, geen oom noemen wil praten en dat kan slechts één ding betekenen. Berbels goed gevormde mond wordt een strak lijntje. Ze schudt verwoed haar hoofd heen en weer als was ze een paard dat vliegen wil verjagen.

‘Praten betekent niet automatisch dat hij ons uit het huis wil zetten!’ Ze doet haar best

dapper over te komen. Dapper en zelfverzekerd.

Jalien leunt met haar ellebogen op de vierkante tafel, de kin op de handen gesteund.

‘Ik kijk toch dwars door je heen. Houd je maar niet groot. Jij bent net zo bang als ik dat Giel eindelijk zijn rechten komt halen. En gelijk heeft-ie, dat zal ieder mens met hem eens zijn!’

De aardappels krijgen een ruwe behandeling, tijdens het schillen veranderen ze zinderogen van vorm. Van tamelijk ovaal worden ze vierkant.

‘Giel is een redelijk mens. Opa wist heus wel wat hij deed toen hij Giel als tweede erfgenaam de boerderij gunde. Alleen heeft hij niet kunnen bevroeden dat Giel niet van plan was actief te gaan boeren en geef hem eens ongelijk, Berbel. Die man heeft zoveel gaven en dus mogelijkheden!’

Berbel draait het gas onder de pan op de juiste hoogte en is rap met haar antwoord. ‘Net als jij. Ook zo rijk gezegend met gaven! Moet je mij zien, ik deug nergens voor!’

Jalien reageert niet. Ze zou kunnen zeggen: ‘Jij met je gezonde en mooie lijf, je levenslust en twee even lange benen. Ik zou met je willen

ruilen...' Maar Jalien heeft leren zwijgen.

'Maar...' zegt Berbel quasiopgewekt, 'ik kan koken. Geef het toe! Brood en cake bakken, jam maken, spinazie invriezen. Dat eten we vanavond. Ik zal er gevulde eieren bij maken, daar is Giel gek op. We trekken een flesje wijn open en maken het gezellig. Schijnbaar ontspannen!'

'Zullen we in de voorkamer eten. Net als vroeger?'

Net als vroeger, dat was de tijd dat ze hun beide ouders nog hadden. Hun vader was een hardwerkende boer, die vocht om met zijn tijd mee te gaan. Een stille man met een hart van goud, zo stond hij in de wijde omgeving bekend. En hun moeder was een vrouw uit duizenden. Van haar heeft Jalien de artistieke gaven geërfd: de muzikaliteit, het kleurgevoel, en het verlangen creatief bezig te zijn.

Ontbijten werd in de grote keuken gedaan, samen met de knecht en een huishoudelijke hulp. Die laatste was onmisbaar in verband met de nogal zwakke gesteldheid van de vrouw des huizes.

De warme maaltijd werd in de woonkamer opgediend en daar hebben de zussen goede herinneringen aan. Beide ouders namen de tijd

om naar hun meisjes te luisteren, echt luisteren. Na het eten las vader voor uit een nogal versleten bijbel en als de dochters een vraag over het gelezene hadden, kregen ze duidelijke antwoorden.

‘Laten we toch maar hier eten, Giel is niet anders gewend. Toe, Jalien, ga naar boven en trek wat leuks aan. Fris je op, smeer wat rouge op je wangen of knijp een paar keer in je vel!’

‘Zou dat helpen? Niet knijpen, maar het gezellig maken? Giel kijkt overal doorheen, per slot van rekening is hij een rasechte Tamboer!’

Dat is hij zeker, een rasechte Tamboer. Giel fronst zijn wenkbrauwen en ploetert door in een file. De meiden zullen wel denken: waar blijft die vent!

Af en toe uit hij een verwensing. ‘Sukkels... tóch inhalen terwijl het niet kan!’ Zie je wel, bijna ging het mis. Als een vrachtwagen een inhaalmanoeuvre forceert, knarsetandt hij van pure irritatie.

Even overweegt hij van de mobiele telefoon gebruik te maken om mee te delen dat hij verlaat is, maar aangezien hij zijn aandacht bij het verkeer moet houden ziet hij ervan af. Ooit heeft hij al bellend bijna een ongeluk veroor-

zaakt en de schrik zit er nog goed in.

Zijn gedachten dwalen vanzelf naar het doel van zijn tocht. De meiden, zo noemt hij de dochters van zijn jaren oudere broer, die veel te vroeg is overleden. Een ongeluk met een gloednieuwe tractor. De reden van zijn onoplettendheid was, zo werd algemeen aangenomen, het feit dat zijn vrouw kort tevoren onverwachts was overleden aan een onschuldig begonnen griepje.

Hij heeft destijds geholpen met de verkoop van het vee en bijna al het materieel. De meiden waren kapot van verdriet, en geen wonder! Buiten hem, Giel, was er niemand die hun na stond. Helaas is hij wat troosten betreft een onhandige kerel.

Dankzij hem hebben de twee hun opleidingen keurig afgerond. Het is jammer dat Jalien niet in staat is zich in het werkproces te storten, toch kan ze zich goed redden dankzij de cursussen die ze geeft.

Berbel had het moeilijker met het vinden van de juiste richting. Ze heeft een tijdje gestudeerd, op kamers gewoond maar kon niet aarden in het milieu waar ze terechtkwam.

En och, denkt Giel vergevingsgezind, misschien was het ook niet de juiste richting.

Sinds kort heeft ze haar drogisterijdiploma. Hij zou haar aan een baan kunnen helpen als filiaalhoudster, maar dat betekent dat ze moet scheiden van huis en haard.

Giel slaakt een zucht van opluchting als de file plotseling oplost. Hij maakt meer vaart, passeert de vrachtwagen die hem straks ergerde. Nog een kleine tien minuten, dan zal hij zijn doel hebben bereikt.

Eenmaal van de snelweg af kijkt hij om zich heen, voor zover het verkeer dat toelaat. Heren der staan boerderijen, hij kent de meeste van binnen én hij kent hun bewoners. De lust tot boeren is vergaan, slechts een paar mannen van zijn leeftijd hebben het bedrijf van hun vader voort kunnen zetten.

Giel is niet geïnteresseerd in de bedrijven op zich, hoe ze reilen en zeilen. Het is de bouwstijl die hem intrigeert. Boerderijen horen bij het landschap, dat is zijn mening. Er is overal in het land al te veel geknoeid aan de woningen en stallen. Met inzicht en liefde voor zijn vak heeft hij menig boerderijtje om weten te toveren tot een huis uit duizenden. Het heeft hem geen windeieren gelegd, de opdrachten tot verbouwing stromen binnen! Adverteren hoeft hij niet, de mond-tot-mondreclame doet

dat werkje voor hem. Zoals ginds, dat keuterboerderijtje van Wolf... Een aanfluiting is het; het dak is verzakt en de bijgebouwen verval- len terwijl je ernaar kijkt. Met een frons in zijn voorhoofd richt hij zich weer op de weg vóór hem en weet maar net een zwart poesje te ontwijken.

‘De lente in de kop!’ Dat zei zijn moeder vroeger als de katers om de boerderij opdoken. Lente, het zal niet lang duren of de wilgenka- tjes toveren zilveren dotjes op hun takken. De eerste lammetjes heeft hij al in de weilanden zien huppelen.

Nog één afslag, dan draait Giel de Beemtenweg in. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes en beziet het huis waar hij de scepter had kunnen zwaai- en met de ogen van een vreemde. Een statig en degelijk huis, goed onderhouden ook. Dankzij zijn inspanning.

Hij is benieuwd wat de meiden van zijn voorstellen zullen vinden...

‘Ha, die oom Giel!’

Heerlijke etensgeuren komen hem tegemoet als hij de vertrouwde keuken binnenstapt.

‘Ha die Berbel, wat ben je nu weer voor lekkers aan het maken?’ Giel trommelt op zijn

maag en klaagt over een komend buikje.

Hij kust zijn nichtje hartelijk op beide wangen. Ze kijkt glimlachend naar hem op. Giel, een veertiger met een prettig voorkomen. Een graag glimlachende mond, stug donkerblond haar, net als zijzelf. Zuchtend heeft ze weleens opgemerkt: ‘De degelijkheid straalt van Giel en mij af. Daar verander je met de mooiste kleren niets aan!’

‘Waar is je zus? Het schikte toch echt wel?’ informeert Giel, terwijl hij de fles wijn die op tafel staat keurt.

‘Maak hem maar vast open, wil je? Jalien is boven, zich oprispen. Het gebeurt immers niet vaak, oom Giel, dat je bij ons komt eten!’

Giel trekt een schuldig gezicht en schenkt de wijn in klaarstaande glazen.

‘Hm, lekker!’ zegt hij na een klein slokje, dat na wat heen en weer schudden in zijn mond, de weg omlaag vindt.

‘Gekregen van iemand die een schilderij van Jalien heeft gekocht. De man was zo verrukt... Leuk voor haar hè?’

Op dat moment stapt Jalien de keuken binnen. Ze heeft een lange rok aangetrokken en een sluik hangende trui. De lichtbruine ogen lijken groot in het iets opgemaakte gezichtje

en telkens weer verrassen ze Giel als ze elkaar ontmoeten. Volgens hem lijkt ze op de poppetjes die een vriendin van hem in bloempotten heeft staan. Hij puzzelt even over de naam en zodra die hem te binnen schiet, verwerkt hij die in zijn begroeting. ‘Dag, Flower Fairy-meisje! Wat zie je er... sierlijk uit!’ Ook zij krijgt een hartelijke begroeting en met schrik bedenkt Giel dat de meiden vrouwen zijn geworden.

‘Ga zitten, Giel, of wil je je eerst even oprissen?’ Giel kijkt van de een naar de ander, en denkt: je snapt die kerels niet! Twee van die bloemen, puur natuur en beiden vrijgezel! Nou ja, wie is hij om daarover te beginnen? Na een paar relaties houdt hij de liefde ook voor gezien. Geen vrouw voor hem, of er zou een wonder moeten gebeuren. Zeg nooit nooit, is zijn motto. ‘Ik was mijn handen onder de kraan. Vroeger, voor jullie tijd, stond hier een pomp. Jawel! Weet je dat ik bij een van mijn verbouwingen zelfs binnenshuis een pomp heb geïnstalleerd?’

Even later schuift hij aan tafel, terwijl Berbel een schaal dampende aardappels voor zijn neus zet. ‘Je lievelingspieper, oom Giel! Rode Ster!’